

A POLGÁRHÁBORÚ HŐSEI

A fél évszázados szovjethatalmat ünneplő szocialista világ népei az új társadalmi rend politikai, gazdasági, technikai és kulturális fölényének méltatása mellett nagy figyelmet szentelnek a proletárállam védelmét biztosító Szovjet Fegyveres Erőknek, amelyek mind a polgárháború, mind a második világháború nehéz éveiben becsülettel teljesítették a szocialista haza iránti kötelességüket és internacionalista küldetésüket.

A világtörténelem kevés olyan haditettet jegyzett fel, amelynek jelentőségét össze lehetne mérni a szovjet hadsereg győzelmeivel.

A vérrel szerzett tapasztalatokat gyümölcsöztetve, a háborút követő évtizedek technikai fejlődésének vívmányait felhasználva a Szovjet Fegyveres Erők — a Varsói Szerződésbe tömörült országok haderejével együtt — a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 50. évfordulóján állandó harcász állapotban, lábhoz tett fegyverrel őrködnek a béke, a szocialista tábor népeinek alkotó munkája felett, képesek bármilyen agresszort megsemmisíteni.

A fennállásának 50. évfordulóját ünneplő szovjet hadsereg hosszú és nehéz utat tett meg, amíg az első hiányosan felszerelt, gyengén kiképzett Vörös Gárda osztagokból a világ legerősebb — a korszerű harceszközök minden fajtájával ellátott reguláris hadseregévé fejlődött.

A fiatal szovjethatalom fegyveres erejét rendkívül bonyolult viszonyok között szervezte meg. Már a forradalom első napjaiban beigazolódott Leninnek az a korábbi megállapítása, hogy a szocialista köztársaság kapitalista környezetben erős hadsereg nélkül nem maradhat fenn; hogy a forradalom győzelme után a szocialista államnak a legsürgősebben meg kell teremtenie a maga hadseregét, amely képes a haza, a munkás-paraszt hatalom megvédésére.

A forradalom győzelmétől megriadt imperialista hatalmak már 1917 végén megkezdték a fegyveres intervenció szervezését a fiatal szovjetköztársaság ellen. A helyzetet súlyosbította még az a körülmény, hogy a szocialista állam hadseregének létrehozása a párt számára elméletileg és gyakorlatilag egyaránt teljesen új kérdés volt. Nem voltak kidolgozott elvek és módszerek, nem volt egy kitaposott ösvény, amelyen a fiatal szovjetállam elindulhatott volna.

Az alap, amelyre a bolsevik párt e probléma megoldásában támaszkodott, Marxnak és Engelsnek a háborúról, a hadseregről és általában a katonai kérdésekről szóló elméleti hagyatéka volt. Különösen értékes alkotások Engelsnek a katonai kérdésekről megmaradt munkái. Ezekben többek között arról ír, hogy a győztes proletariátus a hatalom átvétele után a régi hadsereget, mint a volt uralkodó osztály erőszakszervét megszünteti és helyette új hadsereget, új hadtudományt, a háború vezetésének új módszereit és formáit teremti meg. Ezzel kapcsolatban megállapította, hogy az félelmetes erővel rendelkező hadsereg lesz, amelynek háborúi hevesebbek, mozgékonyabbak és vezetésük művészetét tekintve magasabb szintűek lesznek, mint az előző társadalmaké volt.

Lenin e megállapításokra támaszkodva dolgozta ki a szovjetállam fegyveres ereje felépítésének elvét és rendszerét. Az új hadsereg a polgárháború tüzeiben született, a fehérgárdisták és az intervenciók ellen vívott kegyetlen harcokban edződött meg és vált a proletárhatalom félelmetes, legyőzhetetlen szervévé.

A Vörös Hadseregbe az orosz munkásosztály, parasztság és Szovjet-Oroszország különböző nemzetiségű dolgozói mellett szép számmal jelentkezték más népek fiai is. A kommunisták felvilágosító munkája nyomán több mint 100 000 volt magyar hadifogoly lépett a proletárhatalmat védő fegyveres erők sorába és derekasan helytálltak a harcban. A magyar internacionalistákat megtaláljuk a polgárháború csaknem minden arcvonalán. Ott voltak a legkegyetlenebb csatákban és ütközetekben: Távol-Keleten, Északon, Szibériában, az Urálban, a Volgánál, a Donyec-medencében, Ukrajnában, Észak-Tauriában, a Krímben, Közép-Ázsiában és a Kaukázusban. Megértették Szamuely Tibor szavait: „vagy együtt érkezünk el a kítűzött célhoz, vagy együtt pusztulunk el az orosz forradalommal, amellyel összekötöttük életünket, sorsunkat, egész jövőnket”. És valóban, váll-váll mellett harcoltak, és közülük sokan a legdrágábbat, az életüket adták a nagy célért, a proletariátus felszabadításáért, a szovjethatalomért, Lenin igazáért.

Az intervenciók és a fehérgárdisták ellen vívott harcokban a Vörös Hadseregnek olyan vezetői, parancsnokai, politikai munkásai és harcosai születtek s nőttek fel, akik a szocializmus ügye iránt hősiességet és önzetlen odaadást tanúsítottak.

A harcokban szerzett érdemeik elismeréséül több ezer vöröskatona, parancsnok és politikai munkás részesült magas kitüntetésben. A proletárhatalom 50. évfordulójának emlékére a Szovjet Hadsereg Központi Levéltárának tudományos munkatársai: Ivanov tartalékos alezredes és Cservjakov tartalékos őrnagy a Vojenno Isztoricseszki Zsurnal 1966/2., 4., 7. és 11. számában közlik azoknak a harcosoknak és tiszteknek a nevét, fényképét, akik katonai vitézségükért, a harcokban tanúsított bátor, hősi helytállásukért három-négy és ennél több kitüntetést kaptak. Folyóiratunk a Vörös Hadsereg 50. évfordulójára emlékezve több kitüntetett hős fényképét közli — katonai beosztásaik és haditetteik rövid ismertetésével.

BUGGYONNIJ SZEMJON MIHAJLOVICS

(1883-ban született)

1919 óta az SZKP tagja. A polgárháború éveiben osztag-, ezred-, dandár-, hadosztály-, hadtest, és végül az 1. lovashadsereg parancsnoka volt. 1924—1937 között a munkás-paraszt Vörös Hadsereg lovassági felügyelője, 1937-től 1940-ig pedig a moszkvai katonai kerület parancsnoka volt. 1940-ben kinevezték a honvédelmi népbiztos helyettesévé.

A Nagy Honvédő Háború éveiben előbb a délnyugati — a Tartalék Front —, majd az észak-kaukázusi irány csapatainak főparancsnoka volt. Ezután kinevezték a Szovjet Fegyveres Erők lovas csapatainak parancsnokává. A Szovjetunió marsallja. Polgárháborús tevékenységéért négy ízben tüntették ki.

Első kitüntetésével kapcsolatban a Vörös Hadsereg és a Vörös Hadiflotta Forradalmi Katonai Tanácsának 1919. március 2-án keltezett 80. számú parancsában az alábbiakat olvashatjuk:

Ez év január elején Krasznov a cáricini arcvonalunk ellen jelentős erőket összpontosított, csapatainkat visszanyomta közvetlen Cáricinhez, ezzel hadseregünk kritikus helyzetbe került. Ekkor a különleges lovashadosztály parancsnoka, Dumenko elvtárs, a hadsereg parancsnokától azt a feladatot kapta, hogy csoportosuljon át Dubocki körzetébe és minden áron verje szét ott az ellenséget. Január közepétől február közepéig tartó sikeres manőverekkel a hadosztály teljesítette a hadseregpáncsnoktól kapott feladatot. A hadosztály egy hónap alatt 400 km-es utat tett meg, szétvert 23 ezredet (közülük négyet fogságba ejtett). A harcok során zsákmányolt 48 löveget, több mint 100 géppuskát, páncélozott autót és sok más hadianyagot. Ez a siker lehetővé tette, hogy a hadsereg kezébe vegye a kezdeményezést, átmenjen támadásba és megtisztítsa a területet az ellenségtől egészen a Donig, majd Hutovo, Vlagyikavkazskoj vasútállomásig. Dumenko hadosztályparancsnok, Buggyonnij és Bulatkin dandárparancsnokok, valamint Masztrakov ezredparancsnok nemcsak személyesen vezették a harcot, hanem sebesülésük ellenére a kapott harc feladat végrehajtásáig egységeik élén maradtak. Ezért a szovjetkőztársaságnak és a forradalomnak tett kiváló szolgálataért a hadosztályt Dísz-zászlóval, Dumenkót, Buggyonnijt, Bulavkint és Masztrakovt pedig Vörös Zászló Renddel tüntették ki.

1920-ban az 1. lovashadsereg Zsitomir irányába mért energikus váratlan csapással áttörte a lengyelek védelmét és sikeresen folytatta előnyomulását Varsó felé. Ezzel a merész manőverrel a szovjet lovasság arra készítette a lengyeleket, hogy megkezdjék visszavonulásukat. A hadművelet során Buggyonnij elvtárs személyesen részt vett a lovas rohamokban, példát, bátorságot, férfiasságot mutatott az 1. lovashadsereg katonáinak. Ezért a tetteért másodízben kapta meg a Vörös Zászló Rendet.

Harmadik kitüntetését: Dísz löfegyvert a Vörös Zászló Renddel a Munkás-Paraszt Katonatanácsok Összoroszországi Központi Végrehajtó Bizottságától (a továbbiakban ÖKVB) kapta az 1. lovashadsereg szervezésében, vezetésében és a harcok során kifejtett tevékenységének elismeréséül.

Ezt megelőzően ugyancsak az ÖKVB 1919. november 20-i határozattal kitüntette Buggyonnijt Dísz forradalmi fegyverrel.

1923-ban a déli arcvonalon Mamantov és Skuro szétverésében és a szovjethatalom megszállárdításában szerzett érdemeinek elismeréséül az Azer-

bajdzsán Szocialista Köztársaság Vörös Zászló Rendjével tüntették ki. 1929-ben az 1. lovashadsereg fennállásának tizedik évfordulóján Buggyonij még egy Vörös Zászló Rendet kapott.

KAMENYEV SZERGEJ SZERGEJEVICS

(1881—1936)

A pártba 1930-ban lépett be. A polgárháború éveiben a nyeveli szektor katonai vezetője, majd a nyugati katonai körzet parancsnok tanácsadója. 1918 szeptemberében kinevezték a keleti front parancsnokává. 1919 júliusától—1924 áprilisáig a köztársaság fegyveres erőinek főparancsnoka volt. 1924-ben a Vörös Hadsereg felügyelője, 1925-ben pedig vezérkari főnöke. 1926 augusztusától a főcsoport vezetője (mai értelemben honvédelmi miniszter). 1927 májusától a hadügyi népbiztos helyettese és a Forradalmi Katonai Tanács elnöke, 1934 júliusától a hadsereg légvédelmi parancsnoka, novembertől pedig a Honvédelmi Népbiztosság Katonai Tanácsának tagja. Rendfokozata: 1. osztályú

hadseregparancsnok.

A polgárháborúban szerzett összérdemeinek elismeréséül 1920-ban Vörös Zászló Renddel tüntették ki. Ezt megelőzően katonai szolgálataért, szervező és vezető készségéért — amit mint a keleti front parancsnoka fejtett ki a Kolcsak elleni hadjárat idején — Harci arany fegyvert kapott Vörös Zászló Renddel.

1921-ben az ÖKVB a szovjetköztársaság iránti odaadásáért, a hadsereg szervezésében és irányításában szerzett érdemeiért Dísz lőfegyvert és Vörös Zászló Rendet adományozott, ami akkor a legnagyobb katonai kitüntetésnek számított. A fenti kitüntéseken kívül Kamenyev megkapta még a Horezmi Szovjet Szocialista Köztársaság Vörös Zászló Rendjét és a Buharai Népi Szovjetköztársaság Vörös Félhold Rend 1. fokozatát.

KUTYAKOV IVÁN SZEMJONOVICS

(1897—1937)

1917 óta a bolsevik párt tagja. A polgárháborúban előbb szakaszt vezetett, majd fokozatosan eljutott a hadosztályparancsnoki beosztásig. A háború után önálló dandárparancsnok, majd a Volga menti katonai kerület parancsnokhelyettese. Rendfokozata: hadtestparancsnok.

1919 októberében Csisma vasútállomásának elfoglalásában szerzett kimagasló érdemeinek elismeréséül megkapta a Vörös Zászló Rendet. Csisma vasútállomás az Ufa felé vezető útvonalon a fehérek egyik fő erőssége volt. Az ellenség jelentős erőket vont ide. Kutjakov dandarával váratlanul a fehérekre csapott, a főerőket szétszórta és visszavonulásra kényszerítette. A

dandárparancsnok a csapásmérő csoporttal folytatta az ellenség üldözését és a Belaja folyót elérve azonnal megkezdte az átkelést. A dandár haditettével

megnyitotta az utat Ufa felé. Külön figyelmet érdemel, hogy Kutyakov sikeit erőfölényben levő ellenséggel szemben érte el.

A második Vörös Zászló Rendjét azért kapta, mert hadosztályának (25. ho.) átkelését a Dnyeperen 1920. március 5-én Pecski körzetében személyesen vezette. Az átkelés után igyekezett kijutni a 3. Lengyel Hadsereg hátába, elfoglalta Borodjanka és Tyetyerev helységeket, ezzel elvágással fenyegette a lengyelek visszavonulását. Június 25-én Kutyakov megsebesült, de ennek ellenére a hadosztálya élén maradt, merészen üldözte tovább a visszavonuló lengyeleket.

A harmadik Vörös Zászló Rendet a Horezmi Szovjet Szocialista Köztársaság megtisztításában, a baszmacsok szétverésében szerzett érdemeiért kapta 1924-ben.

1919 szeptember elején Lbiscenszk—Janajszk körzetében kialakult kritikus helyzetben tanúsított leleményességéért, határozottságáért (amelynek eredményeként az ellenség ideiglenes sikereit felszámolták), továbbá a turkesztáni arcvonalon szerzett érdemeinek elismeréséül (szétverte az önálló kozák hadsereget, két ezredet fogságba ejtett) 1922-ben Disz forradalmi fegyverrel tüntették ki. Majd a Dzsanajd-Han és Ahadzsi-Isan ellenforradalmi bandái szétverésének irányításáért, a harcok során tanúsított bátorságáért megkapta a Horezmi Szovjet Szocialista Köztársaság Vörös Zászló Rendjét.

UBOREVICS IERONYIM PETROVICS

(1896—1937)

A bolsevik párt tagja 1917 óta. Kezdetben a román arcvonalon a forradalmi osztagok szervezője. A polgárháború alatt üteg-, dandár-, hadosztály-, majd hadseregparancsnok volt. 1922-ben a Távol-Kelet-i Köztársaság fegyveres erőinek főparancsnoka, majd az északkaukázusi, moszkvai és belorussziai katonai kerületek parancsnoki beosztásában teljesített szolgálatot. Rendfokozata: 1. osztályú hadseregparancsnok.

A polgárháborúban szerzett érdemeiért három ízben Vörös Zászló Renddel és Arany díszfegyverrel tüntették ki.

Első Vörös Zászló Rendjét az 1918. október 10—15. közötti harcokban tanúsított személyes bátorságáért, dandárának jó vezetéséért, önfeláldozó magatartásáért kapta. A másodikat — mint a 13. hadsereg parancsnoka — az 1920 október végi—november eleji harcokban elért eredményekért. A harmadik kitüntetését a Távol-Kelet-i Köztársaság Népi-Forradalmi Hadseregének szervezéséért, irányításáért és a Távol-Keleten tevékenykedő ellenforradalmi bandák szétveréséért, a csendes-óceáni partvonal megtisztításáért kapta 1922-ben.

Az Arany díszfegyverrel a 9. hadsereg parancsnoki beosztásában kifejtett munkájáért, a hadsereg irányításáért tüntették ki 1920-ban.

KOTOVSZKIJ GRIGORIJ IVANOVICS

(1881—1925)

A bolsevik pártba 1920-ban lépett be. A polgárháborúban partizán otrád-, majd dandárparancsnok volt. A háború után lovashadosztályt és lovashadtestet vezetett. Haditetteinek elismeréséül három Vörös Zászló Rendet kapott.

Parancsnoki tehetségével és személyes bátorságával különösen 1920 februárjában az ogyesszai hadművelet idején hívta fel magára a figyelmet. Ő irányította a 45. lovashadosztály részeit. Ezért 1921 júniusában Vörös Zászló Renddel tüntették ki. A másodikat a Petljura elleni harcokban szerzett érdemeiért, a harmadikat 1924-ben az 1921. november 17-i harcok során a 2. lovashadtesttel elért sikereiért kapta.

1921-ben ugyancsak a polgárháborúban szerzett érdemeiért Dísz forradalmi fegyverrel tüntették ki.

BLÜHER VASZILIJ KONSZTANTINOVICS

(1890—1938)

A párt tagja 1916 óta, aktív résztvevője a forradalmi mozgalomnak. 1917 novemberében mint egy vörös osztálytag komisszárja már a Dutov tábornok elleni harcokban kimagasló érdemeket szerzett. 1919—22-es években hadosztály-, illetve hadseregparancsnok, a Távol-Kelet-i Köztársaság hadügyminisztere és katonai tanácsának elnöke. A háború után az 1. lövészhadtest parancsnoka, a leningrádi megerősített körlet főnöke, katonai tanácsadó Kínában, az ukrainai katonai kerület parancsnokának segítője és végül a különleges vörös zászlós távol-keleti hadsereg főparancsnoka, a Szovjetunió marsallja volt. Katonai tevékenységének elismeréséül öt Vörös Zászló Rendet kapott.

Első és második kitüntetését a Dutov-felkelés leverésében szerzett érdemeiért adományozták. 1918 májusában parancsnoksága alatt egyesítette az Urál vidéki forradalmi erőket és megtámadta a fehérek orenburgi csoportját. Kétheti elkeseredett harc után elfoglalta Orenburgot. Közben a forradalmi csapatok hátában 1918 nyarán a cseh hadtest átállt a fehérek oldalára. Ez kritikus helyzetet teremtett Blüher csapataira. A forradalmi erőket elvágták Szovjet-Oroszország központi területétől. Blüher a nehéz helyzetben kiváló szervezőnek, tehetséges vezetőnek és parancsnoknak bizonyult. Több figyelmet érdemlő győzelmet aratva csapatait merész manőverekkel kivezette a fehérek gyűrűjéből. Ezért a tetteiért 1921-ben újra Vörös Zászló Renddel tüntették ki.

A harmadikat 1921-ben a perekopi áttörésben játszott kimagasló szerepeért, a negyediket pedig 1928-ban a kahovszkai hídfő védelmének megszerzéséért és az 51. lövészadosztály csapatainak vezetéséért kapta.

Blüher Vaszilij Konsztantinovics az ötödik Vörös Zászló Rendet 1928-ban a munkás-paraszt Vörös Hadsereg fennállásának 10. évfordulóján kapta.

HAHANYAN GRIGORIJ DAVIDOVICS

(1895—1939)

A bolsevik pártnak 1917 óta tagja. A polgárháborúban előbb a pszkovi lövészadosztály parancsnoka, később Szvizjazsszk város védelmének főnöke, majd az 5. hadsereg hadművelési osztályának vezetője, dandárparancsnok és végül a 27. lövészadosztály parancsnokának segítője. 1924-ben a légvédelmi akadémián fakultásparancsnok, ezt követően a „Visztrel” tanfolyam parancsnoka, majd légvédelmi főnök, a légvédelmi parancsnokság forradalmi katonai tanácsának tagja, politikai csoportfőnöke, ezt követően az OKDVA politikai csoportfőnöke és katonai tanácsának tagja volt hadtestparancsnoki rendfokozatban.

A hadsereg vezetésében, a szervező munkában és a harcokban tanúsított magatartásáért három Vörös Zászló Renddel és Dísz forradalmi fegyverrel tüntették ki.

Első kitüntetését az omszki hadművelésben elért eredményeiért, a másodikat a nyugati arcvonalon szerzett érdemeiért, Szokolovo, Vengrovo és Oszovo falvak gyors elfoglalásáért adományozták. Harmadik Vörös Zászló Rendjét Varsó alatti bátor, határozott tevékenységéért, ügyes manővereiért kapta, melynek eredményeként dandárával rendezetten kitört az ellenség gyűrűjéből.

A Disz forradalmi fegyvert 1921. május 17-i kronstadti lázadás leverésében szerzett érdemeiért kapta.

VOSZTREC OV SZTYEPAN SZERGEJEVICS

(1883—1932)

A bolsevik párt tagja 1920 óta. A polgárháborúban század-, majd ezredparancsnok. 1922-ben a 2. tenger-melléki lövészadosztály parancsnokának segítője. Részt vett a fehérgárdisták és intervenciók szétverésében Távol-Keleten. 1924-ben az omszki vörös zászlós lövészadosztály parancsnoka, majd lövészhadtest parancsnok.

A polgárháború eredményeiért négy esetben tüntették ki Vörös Zászló Renddel.

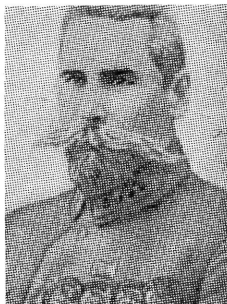
Első kitüntetését azért kapta, mert 1919. június 3-án olyan körülmények között vállalta el a 242. ezred parancsnoki beosztását, amikor az az ellenség nyomása elől már megkezdte visszavonulását, miáltal az 5. hadsereg komoly veszélybe került. Vosztrecov nemcsak megállította az egység visszavonulását, hanem rendezve annak sorait újra harcba vezette. Jó szervező és vezető képességének, személyes példamutatásának eredményeként az ezred megállította az ellenség előnyomulását, majd maga ment át támadásba és szétverte a fehéreket. Vosztrecov néhány vöröskatonával elsőnek tört be Cseljabinszkba és géppuskatűzet zúdított a megrémült ellenség visszavonuló oszlopaira. Amikor a géppuska irányzója elesett, maga feküdt a géppuska mellé és folytatta a harcot.

Második Vörös Zászló Rendjét azért kapta, mert 1920. július 19-én egy-ségétől való elvágása után (a szomszéd parancsoknál volt megbeszélésen) mindent elkövetett, hogy mielőbb visszatérjen. Ezredét válságos helyzetben találta. Amikor látta, hogy az első lépcsőben küzdők harcrendje felbomlott, fejtelenség és zűrzavar kezdett úrrá lenni a harcosok között, azonnal lóra pattant és a legkritikusabb helyen termett. Személyes varázsával, példamu-tatásával és határozottságával felszámolta a zűrzavart, megmentette a hely-zetet.

A harmadik és negyedik kitüntetést a Távols-Keleten szerzett érdemeiért, Pepelajjev bandájának szétveréséért kapta.

FABRICIUSZ JAN FRICEVICS

(1877—1929)

1903 óta a bolsevik párt tagja. A polgárháború éveiben dandárparancsnok és komisszár. A háború után hadosztály-, majd hadtestparancsnok. 1928-tól a kaukázusi vörös zászlós hadsereg parancsnokának segítője. A polgárháborúban szerzett érdemeinek elismeréséül négyszer tüntették ki Vörös Zászló Renddel.

Az elsőt — mint a 10. lövészadosztály komiszárja — a harcokban tanúsított személyes és hősiességéért. Másodszor azért a dandárparancsnoki beosztásában kifejtett találatékonyság, merész tervéért jutalmazták, amelynek eredményeként 1920. június 13-ról 14-re virradóra Szorgony és Silovicsi körzetében az ellenség jól megerősített körletét csapataival áttörte.

Harmadik kitüntetését a kronstadti felkelés leverésében tanúsított bátor és hősiességéért, a negyediket pedig — mint dandárparancsnok — a Varsó alatti harcokban szerzett érdemeiért kapta.

FEGYKO IVÁN FJODOROVICS

(1897—1938)

A bolsevik pártnak 1917 óta tagja. Az októberi forradalomba Krímben kapcsolódott be. 1917-ben a Vörös Gárda osztagok szervezője és a feodoszi forradalmi bizottság elnöke. A háború további éveiben dandárokat, hadosztályokat és hadseregeket irányított. Részt vett a kronstadti felkelés leverésében. A háború után hadtest-, hadsereg- és különböző katonai kerületek parancsnoki beosztásaiban szolgált. 1938 februárjától a Szovjetunió Hadügyi Népbiztosának helyettese. Rendfokozata: 1. osztályú hadseregparancsnok. A polgárháborúban tanúsított helytállásáért a Vörös Gárda és a Vörös Hadsereg szervezésében és vezetésében szerzett érdemeiért négy ízben tüntették ki Vörös Zászló

Renddel.

Első kitüntetését — mint hadosztályparancsnok — azért kapta, mert csapataival részt vett abban a hősiességben, amit a déli csoport részei Kotovszk és Pervomajszk körzetéből északra Kijev irányába hajtottak végre

a 12. hadsereggel való találkozás céljából. A menet során szívós harcokban szétverték az útvonalukon tevékenykedő és szervezés alatt levő fehérgárdista bandákat.

Második Vörös Zászló Rendjét — mint a 46. lövészhadosztály parancsnoka — azért kapta, mert hadosztályát jól vezette. A harcokban férfiasságot, merészséget tanúsított, eredményeivel hozzájárult Vrangel ellenforradalmi csapatainak szétveréséhez. Harmadik kitüntetését a kronstadti felkelésben szerzett érdemeiért, a negyediket Antonov ellenforradalmi bandáinak szétveréséért folytatott harcokban szerzett kimagasló érdemeiért adományozták.

HORUN JOSZIF IVANOVICS

(1884—1962)

A bolsevik pártba és a Vörös Hadseregbe is 1918-ban lépett be. A polgárháborúban század- és lovasezred parancsnoki beosztásokban teljesített szolgálatot. A háború után lovasezred, illetve lovasdandár parancsnok segítője, majd ezred- és dandárparancsnok, ezt követően pedig a Frunze Akadémia tanára. A Nagy Honvédó Háborúban hadosztályparancsnok, hadseregpáncsnok-helyettes, a brjanszki arcvonal gépkocsi csoportfőnöke, majd ismét hadosztályparancsnok, 1947-ben vezérőrnagyként nyugállományba vonult. A polgárháborúban végzett munkájának elismeréséül négy esetben tüntették ki Vörös Zászló Renddel.

Az elsőt a turkesztáni arcvonalon szerzett érdemeiért, a másodikat mint a 4. lovasezred parancsnokának helyettese kapta a harcban tanúsított személyes példamutatásáért. A harmadikat 1924. február 1-i Hazarszpa város környékén lezajlott harcokban mutatott helytállásáért adományozták. 1925-ben kitüntették a Horezmi Szovjet Szocialista Köztársaság Vörös Zászló Rendjével.

KUJBISEV NYIKOLAJ VLAGYIMIROVICS

(1893—1938)

A bolsevik pártba 1918-ban lépett be. A polgárháborúban komisszár és dandárparancsnoki beosztásokban szolgált. A háború után „Visztrel” tanfolyam parancsnoka és komisszárja, a turkesztáni front parancsnokának segítője, majd hadtestparancsnok és komisszár. Később a moszkvai katonai kerület parancsnokának segítője, ezt követően a szibériai és a kaukázusontúli katonai kerületek parancsnoka. Utolsó beosztása a munkás-paraszt Vörös Hadsereg Főcsoportfőnöke volt. Rendfokozata: hadtestparancsnok. A polgárháborúban szerzett érdemei elismeréséül négyszer tüntették ki Vörös Zászló Renddel.

A 9. hadosztály 3. dandára, melynek Kujbisev volt a parancsnoka, 1919 november közepén azt a feladatot kapta, hogy állítsa meg az ellenség csapásmérő csoportját Ahocsevszk és Kurszk szakaszon, majd

jusson ki a csoport hátába és kerítse be. Kujbisev a nehéz körülmények ellenére a feladatot végrehajtotta. Személyes magatartásának köszönhető, hogy a dandár a kritikus helyzetben megőrizte harckészségét és megállta a helyét. Kujbisev dandárával kijutott a fehérek kurszki csoportjának hátába. Ezzel a merész manőverrel a város feladására kényszerítette. Az ellenség érzékeny veszteségeket szenvedett és megkezdte visszavonulását. A feladat teljesítésében kimagasló szerepe volt Kujbisev bátorságának, hidegvérűségének, különleges intézkedéseinek, amelyekkel a bonyolult, kritikus helyzetekben is kezében tartotta és mesterien vezette dandárát. Ezért a tettéért kapta az első Vörös Zászló Rendet.

Másodikat — mint a 9. lövészadosztály törzsfőnöke — a csapatok meszteri vezetéséért, a harmadikat a grúz proletariátus felszabadításáért folytatott harcban szerzett érdemeiért kapta.

A polgárháború után kitüntették az Azerbajdzsáni Szovjet Szocialista Köztársaság Vörös Zászló Rendjével is.

VINNYIKOV-BESZMERTNIJ VASZILIJ LAVRENTYEVICS

(1892—1946)

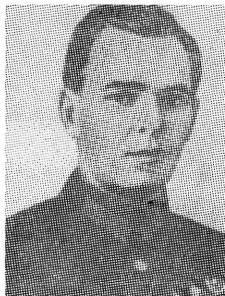

Bányász volt. 1917 óta a párt tagja. A polgárháborúban ezred, majd dandár komisszárként tevékenykedett. Részt vett a kronstadti felkelés leverésében. A harcokban az egyik karját elvesztette. 1924-ben leszerelt. 1935-ig az iparban vezető szerepet töltött be.

Vörös Zászló Renddel először 1919 júliusában a 2. doni önkéntes dandár szétverésében és foglyul ejtésében szerzett érdemeiért tüntették ki. Második Vörös Zászló Rendjét a kronstadti felkelés leverése során tanúsított kimagasló bátorságáért kapta. (Ekkor vesztette el az egyik karját.) Ugyanebben a parancsban tüntették ki Disz forradalmi fegyverrel is.

BALAHONOV JAKOV FILIPOVICS

(1892—1935)

A polgárháború éveiben osztagparancsnok a Vörös Gárdában, ezt követően az észak-kaukázusi Vörös Hadsereg 9. oszlopának parancsnoka, majd lovasdandár, lovashadosztály és lovashadtest parancsnok segítője. A háború után lovashadosztály, majd a karacsacserkeszi autonóm terület katonai parancsnoka, 1924—1928-ig a Frunze Akadémia hallgatója. Később visszament a polgári életbe. A hadiiparban dolgozott.

Az első Vörös Zászló Rendjét 1920-ban a Markov hadosztályának szétverésében szerzett kimagasló érdemeinek elismeréséül kapta. A másodikat adományozó parancsban a következőket olvashatjuk: „Balahonov 5. lovashadosztályával merészen manőverezve Melitopol északkeleti részénél áttörte az ellenség arcvonalát és az erős tüzérségi és géppuskatűz ellenére határozott csapással elfoglalta a várost. Az ellenség üldö-

zését folytatva Balahonov foglyul ejtett több ezer katonát, valamint három páncélvonatot, 40 löveget, több mint 10 millió puska lőszer, több ezer tüzérségi lövedéket, jelentős mennyiségű gabonát és más értékes anyagot zsákmányolt.”

Hadosztályával (5. lovashadosztály) különös, bonyolult helyzetben 1920. október 11-től 18-ig sikeres lovas portyát hajtott végre. Ennek során a 3. doni hadtest hadtápját és Bogajevszkij atamán törzsét, továbbá október 17-én Szvjatodohovkinál a 2. doni lovashadosztályt is szétverte. Mivel hadosztályával harcász állapottban tért vissza, Dísz forradalmi fegyverrel tüntették ki.

JEGOROV ALEXANDR ILJICS

(1883—1939)

A bolsevik pártba 1918-ban lépett be. A polgárháború alatt hadseregeket vezetett. A háború után a kijevi, a petrográdi katonai kerületek csapatainak parancsnoka lett. Később a kaukázusi hadsereg, az ukrán és a krími fegyveres erők főparancsnoka. A Szovjetunió Forradalmi Katonai Tanácsának tagja, majd katonai attasé Kínában. Hazatérése után a belorussziai katonai kerület parancsnoka, majd a munkás-paraszt Vörös Hadsereg vezérkari főnöke, 1937-től a honvédelmi népbiztos helyettese. A Szovjetunió marsallja volt. A polgárháborúban tanúsított haditetteiért kétszer tüntették ki Vörös Zászló Renddel.

Az elsőt — mint a 10. hadsereg parancsnoka — azért kapta, mert csapataival Pletnyev körzetében meghiúsította az ellenség támadását és Kotyelnjikovo elfoglalását. A második Vörös Zászló Rendet a Gye nyikin szétverésért folyó harcban tanúsított bátorságáért kapta. A Kaukázusban szerzett érdemeinek elismeréséül kitüntették a Grúz Szocialista Köztársaság és az Azerbajdzsáni Szovjet Szocialista Köztársaság Vörös Zászló Rendjével is.

VOROSILOV KLIMENT JEFREMOVICS

(1881-ben született)

1903 óta az SZKP tagja. A polgárháború éveiben a luganszki szocialista osztag szervezője, az 5. Szovjet Ukrán Hadsereg és a cárcini front csapatainak parancsnoka. Ukrán belügyi népbiztos. A harkovi katonai kerület vezetője, majd a 14. hadsereg parancsnoka. 1919—1921-ig az 1. lovashadsereg haditanácsának tagja. A polgárháború után az Észak-Kaukázus, majd a moszkvai katonai kerület parancsnoka lett. 1925—40-ig hadügyi, majd honvédelmi népbiztos. A Nagy Honvédő Háború alatt az Államvédelmi Bizottság tagja, az északnyugati irány csapatainak főparancsnoka. 1945—1947-ig a Szövetséges Ellenőrző Bizottság elnöke Magyarországon, 1946—53-ig a Szovjetunió minisztertanácsa elnökének helyettese. 1953—60-ig az SZSZSZK Legfelső Szovjetje Elnökségének elnöke, 1960-tól a Legfelső Szovjet Elnökségének tagja, a Szovjetunió mar-

sallja. A polgárháborúban szerzett érdemeinek elismerésül két esetben Vörös Zászló Renddel és Dísz forradalmi fegyverrel tüntették ki.

Az első Vörös Zászló Rendet a kaukázusontúli arcvonalon tanúsított helytállásáért, a csapatok vezetéséért és a kubáni fehér hadtest szétveréséért kapta. A másodikat a kronstadti vár bevételében szerzett önfeláldozó bátorságáért, merészségéért adományozták.

A Dísz forradalmi fegyvert az 1. lovashadsereg haditanácsában kifejtett munkájáért kapta.

KASIRIN NYIKOLAJ DIMITRIJEVICS

(1888—1938)

A bolsevik párt tagja 1918 óta. 1917—18-ban az Urálban vörös partizánosokat vezetett. Sikeresen irányította a dél-uráli partizánportyát. Továbbiakban az orenburgi megerősített körlet komendánsa, később hadosztály-, illetve hadtestparancsnok. A polgárháború után hadtestparancsnok, több katonai kerület parancsnokának segítője, az észak-kaukázusi katonai körlet parancsnoka, a Honvédelmi Népbiztosság Katonai Tanácsának tagja. Utolsó beosztása kiképzési csoportfőnök. Rendfokozata: 2. osztályú hadseregparancsnok.

Első Vörös Zászló Rendjét 1918 tavaszán a felső Urál vidékén kifejtett szervező, irányító munkájáért és Dutow bandái ellen vívott harcban tanúsított bátor, példamutató magatartásáért, a második Vörös Zászló Rendet Melitopol körzetében szerzett kimagasló érdemeiért kapta. 1920 decemberében a Szivastól északra dúló harcokban való részvételéért, a visszavonuló ellenséges csapatok határozott üldözéséért és Kerics város gyors elfoglalásáért Dísz forradalmi fegyverrel tüntették ki.

TYIMOSENKO SZEMJON KONSZTANTINOVICS

(1895-ben született)

1919 óta az SZKP tagja. A polgárháborúban szakasz-, lovasszázad, ezred-, dandár- és hadosztályparancsnoki beosztásokban szolgált. A polgárháború után a 3. lovashadtest, majd különböző katonai kerületek csapatainak parancsnoka lett. 1940 május óta a Szovjetunió honvédelmi népbiztosa. A Nagy Honvédő Háborúban honvédelmi népbiztoshelyettes, a nyugati, később a délnyugati hadászati irány főparancsnoka, majd a Nyugati, Délnyugati, Északnyugati és a Sztálingrádi Frontok parancsnoka volt. A háború utolsó éveiben a főhadiszállás képviselőjeként a délnyugati hadszíntéren koordinálta a frontok és a fekete-tengeri flotta együttműködését.

A polgárháborúban szerzett katonai tevékenységének elismerésül kétszer tüntették ki Vörös Zászló Renddel. Az első kitüntetését — mint a 6. lovashadosztály parancsnoka — azért kapta, mert a forradalom első napjától

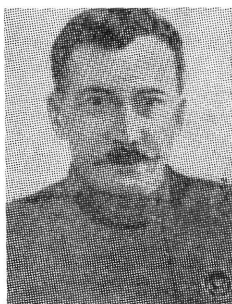
a Vörös Hadseregben szolgált, részt vett a hadsereg szervezésében, együtt küzdött a vöröskatonákkal, parancsnokokkal, azokat a szovjethatalom iránti odaadásra, bátorságra és hősiességre nevelte. Beosztottai szeretették, a legnehezebb körülmények között is követték, parancsait ellentmondás nélkül teljesítették. A második Vörös Zászló Rendet 1920 szeptemberében a lengyelek és Vrangel elleni harcban szerzett kimagasló érdemeinek elismeréséül adományozták Tyimosenkónak.

1920 novemberében parancsnoki és nevelőmunkájáért kitüntették Dísz forradalmi fegyverrel.

Az 1. lovashadsereg megalakulásának 10. évfordulójára megkapta a harmadik Vörös Zászló Rendet.

SORIN VASZILIJ IVANOVICS

(1870—1937)

A régi hadsereg ezredese volt. A polgárháborúban hadseregparancsnok, majd a szibériai csapatok, később pedig a turkesztáni front főparancsnokának segítőként tevékenykedett. A polgárháború után a katonai oktatási intézetek főigazgatóságának felügyelője, majd a leningrádi katonai kerület csapatainak parancsnoka. 1925-ben nyugállományba vonult.

1919 márciusában — mint a 2. hadsereg parancsnokát — az Izsevszk-Vodkinszkij hadművelet végrehajtásáért és a csapatok mesteri vezetéséért Vörös Zászló Renddel tüntették ki. 1920 áprilisában a Kolcsak elleni harcokban szerzett összérdemeinek elismeréséül Harci arany fegyverrel, majd 1925-ben Horezmi Szovjet Szocialista Köztársaság Vörös Zászló Rendjével tüntették ki.

FRUNZE MIHAIL VASZILJEVICS

(1885—1925)

A bolsevik párt tagja 1904 óta. Három forradalom résztvevője. A polgárháborúban a keleti, majd a turkesztáni front parancsnoka. Az Összoroszországi Központi Végrehajtó Bizottság turkesztáni tagozatának tagja, majd a déli front parancsnoka. A háború után Ukrajna és Krím fegyveres erőinek főparancsnoka. 1924—25-ben hadügyi népbiztos.

Első Vörös Zászló Rendjét 1919 júliusában kapta a keleti arcvonal déli csoportja megszervezésében, vezetésében és Kolcsak szétverésében szerzett érdemeinek elismeréséül. A kitüntetését adományozó parancsban a következő értékelést adják: „Frunze elvtárs a keleti front déli csoportjának parancsnokságát (négy hadsereg tartozott alárendeltségébe) nehéz időkben, akkor vette át, amikor az ellenség nyomasztó erőfölényének hatására visszavonulásban volt. Frunze elvtárs — csapatainak kritikus helyzete ellenére — a visszavonulás alatt is talált lehetőséget tartalék képzésére és összpontosítására, amelyet csapás-

mérő erőként használhatott fel. E csapatok Frunze vezetése alatt támadásba lendülve szétverték az ellenséget, lépésről lépésre visszaszorították a Belaja folyó mögé és elfoglalták Ufát. Június 7-ről 8-ra a 25. hadosztály átkelését a folyón Krasznoj Járnál személyesen Frunze irányította, az ellenséges tűzben is az első vonalban tartózkodott. Repülő bombától zúzódást szenvedett, de helyét nem hagyta el, folytatta a parancsok és intézkedések kiadását mindaddig, amíg a kapott feladatot a csapatok végre nem hajtották.”

Második Vörös Zászló Rendjét 1924-ben Gyenyikin, Vrangel és Petljura bandáinak szétverésében szerzett parancsnoki tevékenységéért kapta.

1920. november 25-én a Szovjetek Összoroszországi Központi Végrehajtó Bizottsága Dísz forradalmi fegyverrel tüntette ki a déli front vezetésében tanúsított kiváló parancsnoki érdemeinek elismeréséül.

DASICSEV IVAN FJODOROVICS

(1897—1963)

A bolsevik pártnak 1929 óta tagja. A Vörös Hadseregbe 1918 júliusában lépett be. A polgárháborúban dandár-törzsfőnök segítője, később dandár-törzsfőnök. Háború után a petrográdi ezred törzsfőnöke, majd a hadtest hadművelési osztályának vezetője, hadosztály-törzsfőnök, hadosztályparancsnok, hadtestparancsnok segítője, majd hadtestparancsnok. A Nagy Honvédó Háborúban lövészhadtest, később hadseregparancsnok. Rendfokozata: vezérőrnagy.

A polgárháborúban szerzett érdemeiért, a Vörös Hadsereg szervezésében, vezetésében kifejtett munkájáért, a harcokban tanúsított személyes példamutatásáért és bátorságáért három ízben tüntették ki Vörös Zászló Renddel.

DIBENKO PAVEL JEFIMOVICS

(1899—1938)

1912 óta a bolsevik párt tagja. Az első Népbiztos Tanácsban hadügyi népbiztos. A polgárháborúban vörös otrád-, majd hadosztályparancsnok. A polgárháború után a Vörös Hadsereg tüzérparancsnoka, majd hadtáp főnöke, később a közép-ázsiai, a Volga menti katonai és a leningrádi kerület parancsnoka. Rendfokozata: másodosztályú hadseregparancsnok.

A polgárháborúban szerzett érdemeiért három ízben tüntették ki Vörös Zászló Renddel. Az elsőt 1921-ben kapta személyes bátorságáért, önfeláldozó magatartásáért és a csapatok hozzáértő vezetéséért. Második kiüntetését — mint hadosztályparancsnok — azért kapta, mert 1919. március 26-tól április 10-ig Mariapol és

Szevasztopol vidékén lezajlott harcok idején csapatai különleges hősiességet tanúsítottak a forradalom ügye iránt. Hadosztályának jelentős szerepe volt

az Azovi- és a Fekete-tenger északkeleti partjának megtisztításában. Harmadik kitüntetését a Cáricin környéki harcokban végzett munkájáért kapta. Dandarával merész manőverrel betört az ellenség lovas csoportjának hátába és csapást mért a Cáricint támadó fehér erőkre. Ezzel a manőverrel megzavarta az ellenséget és lehetőséget adott, hogy a 10. hadsereg megszilárdítsa helyzetét.

KOLESZOV NYIKOLAJ PETROVICS

(1891—1928)

A bolsevik párt tagja 1920 óta. Az első világháborúban katona. A Vörös Hadseregbe megalakulásának napján lépett be. A polgárháborúban lovasszázad és dandárparancsnoki beosztásokban teljesített szolgálatot. A polgárháború után lovasezred és lovasdandár parancsnok. A polgárháborúban szerzett harci érdemeinek elismerésül három ízben tüntették ki Vörös Zászló Renddel.

Az első és második kitüntetését az 1. lovashadsereg harcai során mint lovasdandár parancsnok kapta az ésszerű kezdeményezéséért, bátorságáért, alárendeltjeinek vezetéséért és a munkás-paraszt hatalom iránti odaadásáért. A harmadik Vörös Zászló Rendjét mint a 3. bajkálontúli lovasezred parancsnoka Lucski falu melletti harcokban tanúsított magatartásáért kapta. 1922. október 14-én egysége élén elsőnek indult rohamra. Ezzel a tettével ezredét is maga után vonta.

GARUSZKIJ MIHAIL PETROVICS

(1894—1962)

Az SZKP-ba 1928-ban lépett be. 1918 november óta katona. A polgárháborúban szakasz-, század-, zászlóalj- és ezredparancsnok segítői beosztásokban szolgált. A háború után zászlóalj-, illetve ezredparancsnok segítője. 1929-ben az egyesszai gyalogos iskolán zászlóaljparancsnok, majd az egyesszai élelmezési intézet katonai vezetője, később a hadtáp akadémián évfolyamparancsnok. 1940—46-ig a rjazani gyalogos tiszti iskola parancsnoka. Később tanári beosztásban tevékenykedett. Rendfokozata: vezérőrnagy.

A polgárháborús tevékenységének elismerésül három ízben tüntették ki Vörös Zászló Renddel. Első kitüntetését azért kapta, mert 1919. augusztus 15-én Borovszk falu mellett meghiúsította az ellenség páncélvonatának támadását. A másodikat — mint zászlóaljparancsnoknak — azért adományozták, mert 1920. június 1-én Sztarinki falu alatt, amikor az ellenség betört a védelembe, idejében értesítette szomszédját és visszaverte a rohamot. Június 6-án pedig mindvégig harcosai között tartózkodott, azokat személyes példamutatásával lelkesítette. Később — amikor a visszavonulásra került sor — néhány vörös-katonával utolsóként hagyta el az állásokat, felfogva az ellenség csapásait, ezzel biztosította egysége szervezett állásváltoztatását. A harmadik kitüntetését a kronstadti felkelés leverésében szerzett érdemeiért adományozták.

ALEHIN JEVGENYIJ SZTYEPANOVICS

(1893—1945)

A bolsevik párt tagja 1928 óta. Régi hadseregben törzskapitány volt. A Vörös Hadseregbe 1918 augusztusában lépett be. A polgárháborúban közkatona, majd zászlóalj-, ezred- és hadosztályparancsnoki beosztásokban szolgált. Az utolsó évben az Antonov bandái ellen tevékenykedő csapatok hadműveleti osztályának vezetője. A polgárháború után zászlóaljparancsnok, ezredparancsnok segítője, majd ezredparancsnok. 1926—29-ig a Frunze Katonai Akadémia hallgatója. Ennek elvégzése után hadosztály-törzsfőnök, majd a minszki gyakorlatos tisztiskola parancsnoka. A Nagy Honvédó Háborúban hadosztály- és hadtestparancsnok-helyettesi, majd hadtestparancsnoki beosztásokban szolgált. Hősi

halált halt. Rendfokozata: vezérőrnagy.

A polgárháborúban szerzett érdemeinek elismeréséül három ízben tüntették ki Vörös Zászló Renddel. Az elsőt 1919. április 22-én Verro város alatt szerzett érdemeiért kapta. 1920. július 24-én mint a 93. lövészezred parancsnoka az erős ellenséges tüzérségi és géppuskarú ellenére ezredét rohamra vitte. Személyes példát mutatva egysége élén haladt. Bátorsága átragadt beosztottaira is. Az ezred feladatát példásan végrehajtotta, a beékelődött ellenséget megsemmisítették. Ezért a haditettéért adományozták neki másodszor a Vörös Zászló Rendet. A harmadikkal a Varsó alatti tevékenységét és a visszavonulás során az utóvéd harcokban végrehajtott merész manővereit és bátor helytállását jutalmazták.

LAPIN ALBERT JANOVICS

(1899—1937)

A bolsevik párt tagja 1917 óta. Moszkvában részt vett az októberi harcokban. A moszkvai Vörös Gárda törzsének tagja, majd a moszkvai katonai parancsnokság szervezési osztályának főnöke. A polgárháborúban komisszár, ezred- és hadosztályparancsnoki beosztásokban szolgált. A háború után az OKDA törzsfőnöke, hadtestparancsnok, majd a Vörös Hadsereg törzsfőnökségének vezetője (vezérkari főnök) és végül hackiképzési csoportfőnök. Rendfokozata: hadtestparancsnok.

A polgárháborúban Vörös Zászló Renddel három ízben tüntették ki.

Első kitüntetését 1920-ban a különböző beosztásokban huzamosabb időn át elért eredményeiért adományozták. A második Vörös Zászló Rendet az 1920 nyári visszavonulás idején mutatott kiváló vezetőkészségéért és bátorságáért kapta. Dolubovo környékén dandárát a lengyelek bekerítették. Lapin kiváló parancsnoki tevékenységével, a körülfárás idején tanúsított bátorságával, határozottságával minden pánikot megakadályozott, egységét teljes fegyverzetével együtt kihozta a bekerítésből.

Másik jelentős haditette 1920 júliusában volt. Ekkor a 80. és 81. lovas dandárok átkelését irányította a Berezina folyón. A vízi akadály leküzdését sikeresen megoldotta, utána megkezdte az ellenség üldözését. Csapatái gyorsan kijutottak Minszk körzetébe és közreműködtek a város elfoglalásában. Ezért kapta a harmadik Vörös Zászló Rendet.

LUKOMSZKIJ PJOTR ILJICS

(1892—1935)

1917 óta a bolsevik párt tagja. Az első világháború résztvevője. A Vörös Hadseregbe 1918-ban lépett be. A polgárháborúban hadsereg politikai osztályvezető, hadosztály komisszár, dandár- és hadosztályparancsnok, majd ismét hadosztály komisszár. A polgárháborút követően járási katonai körzet, utána kerületi és a donyeci tartomány komisszárja. 1922-ben a 9. lövészhadtest komisszárja. 1923-ban a haditengerészeti akadémia komisszárja, 1924-ben a haditengerészeti műszaki iskola parancsnoka és komisszárja. 1927-ben tartósan szabadságolták. Életének utolsó éveiben a jaltai kikötő főnöke volt.

A polgárháborúban a csapatok vezetésében és nevelésében szerzett eredményeiért, valamint személyes példamutatásáért és bátorságáért három ízben Vörös Zászló Renddel tüntették ki.

1919 decemberében mint egy kikülönített partizánosztág parancsnoka ügyes, merész manőverrel betört Skuro lovas csoportjának hátába, megromgálta a vasútvonalat. Ezzel a tétellel megakadályozta az ellenséges tartalékok mozgását, majd elfoglalta Csugajev város északi részét és azt megtartotta a saját csapatok odaérkezéséig. Ezért a cselekedetéért kapta az első Vörös Zászló Rendet. Második kitüntetését hasonlóan az ellenség mögöttes területén végrehajtott lovas portya sikeréért és eredményeiért adományozták.

Harmadszor a Gyenyikin elleni harcokban tanúsított hősi helytállásának elismeréséül tüntették ki.

